

ЗИМА У ШУМИ

Спустило се небо тешко,
оловом ка земљи тежи,
само голе крошње стоје
и поглед се од њих јежи.

Ни листа, ни птице које,
ни шума, ни гласа нема,
као да је време стало,
чека олују што се спрема.

Снено земља уздише сва,
однекуд гачци разгоне мир,
бреза се њише пуста,
чекајући ветра пир.

Дан се утопио у маглу,
превише све је пусто,
док студен обавија шал,
снег већ засипа густо.

ОБНОВА

Потоњи јесењи зрак
у тишини трне,
лењо се вуче зима
носећи хладне ноћи црне.

Чежњиво обзор злато гута
док се зраци о брдо ломе,
плакаће горе зими,
тежећи искону своме.

Путеви скривени стоје,
сметови снега свуда,
ледене дане земља већ трпи,
пожелела поток да врлуда.

Паперја снежног трагови
машу дану што свиће,
златни зрачак сунца
пролећем обновљен биће.

ОПЕТ

Ломили су се кроз облаке зраци
слабог јесењег сунца,
чежњиво је земља звала
да сунцу каже само – хвала!

До малопре беше све у трепету,
у копренама крошњи бујних,
сад се смирај осећа пусти,
очекујући покривач сиви, густ.

То магле ће се ваљати само,
заклањајући светла пламен,
долине ће сетно снити
далеког лета румен.

Кад сунце снова загрли свет,
нестаће и магле и снег,
опет ће у пролећа сјају
заблистати дани што дуго трају.